

## Arrest

nr. 246 359 van 17 december 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 24 januari 2019 België binnen met hun paspoort en verzoeken op 8 februari 2019 om internationale bescherming. Op 29 november 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekende partijen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 2 december 2019 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U, A. U. G. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 22 september 1998 in Granada, departement Meta, Colombia. Na het voltooien van het middelbaar onderwijs hebt u legerdienst gedaan tot 25 november 2017, waarna u bent gaan werken in een winkel met bouwbenodigdheden. In september 2018 ging u van uw werk naar huis toen u werd benaderd door een man die een jobaanbieding had voor u. Het ging om goed betaald werk dat u niet moeilijk zou vinden aangezien u wist hoe u met wapens moest omgaan. U schrok dat deze man leek te weten dat u met wapens kon omgaan, gaf als antwoord dat u geen interesse had, en liet de onbekende man achter. Later in september 2018 kreeg u een telefoontje waarin werd aangedrongen dat u toch maar het aanbod zou aanvaarden, zoniet zouden er gevolgen zijn voor u en uw partner. U deelde dit allemaal met uw partner N. C. G. (...) en uw schoonfamilie en zij adviseerden u om niet meer te gaan werken, van nummer te veranderen en uw profielen op sociale media te verwijderen. Op dat ogenblik woonde u bij uw grootmoeder die de boerderij draaiende hield, waardoor u vaak alleen thuis zat. Het werd daarom veiliger geacht dat u zou intrekken bij uw schoonfamilie. Ongeveer een maand lang bleef u binnen. In november 2018 polste u bij een vriend of er op het architectenbureau waar die werkte geen vacatures waren. Op 03 november kreeg u inderdaad een job aangeboden als bewaker daar. Nadat u ongeveer 15 dagen op uw nieuwe job werkte kreeg u telefoon waarin u werd gemeld dat het geen zin had om te verhuizen, van nummer te veranderen of sociale media te mijden, omdat men u toch altijd terug zou vinden. U schrok en haakte meteen in. Op 26 november 2018 werd u op straat staande gehouden door twee mannen op een motorfiets, die u sloegen en zeiden dat het geen spel was, en dat u beter op hun voorstel zou ingaan. Als u dat niet deed zouden ze uw partner vermoorden. U wilde klacht neerleggen bij de politie, maar deze weigerde om een officiële klacht te registreren als u geen namen of documenten kon geven. U nam net als uw partner ontslag en sprak met uw vader A. U. C. (...), die zelf ook problemen had in Colombia die volledig los staan van de uwe. Hij had al besloten om Colombia te verlaten en naar België te reizen, wat u deed op 23 januari 2019. Ook uw neef L. U. M. (...) reisde met jullie mee. Hij verliet Colombia omwille van problemen die volledig los staan van de uwe. Jullie kwamen aan in België op 24 januari 2019 en u diende op 08 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.*

*U vreest bij terugkeer naar Colombia onder dwang te zullen worden gerekruteerd, dan wel vermoord door de mannen die u bedreigden, en die uw partner en/of zoon ook iets zouden kunnen aandoen.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een Colombiaans paspoort en een legerkaart. Uw partner heeft eveneens een Colombiaans paspoort neergelegd.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*U baseert uw vrees op de bedreigingen die u zou hebben ontvangen in september en november 2018. U hebt geen enkel idee wie u zou hebben bedreigd (CGVS, p.9,16; CGVS vrouw, p.13). Het mag al de nodige verwondering wekken dat u voortdurend verwijst naar een angst voor gedwongen rekrutering (CGVS, p.9,11,13,15,16,17; CGVS vrouw, p.9,13) terwijl u geen idee heeft van wie u precies zou willen rekruteren. U hebt bovendien geen enkel idee waarom men zo hardnekkig achter u aan zat aangezien u zelf toegeeft dat legerdienst voor mannen verplicht is in Colombia (CGVS, p.10-11) waardoor moet worden besloten dat jonge mannen met uw profiel veelvuldig voorkomen daar. U verwijst meermaals naar de algemene situatie als u zegt dat gedwongen rekrutering veelvuldig voorkomt in Colombia (CGVS, p.9,11) maar later in het gehoor wordt duidelijk dat u zich daarvoor hoofdzakelijk baseert op geruchten, en blijkt u niet in staat om andere mannen te noemen die gelijkaardige problemen kenden,*

behalve uw neef L. U. M. (...). L. (...) heeft terzelfder tijd als u zijn dienstplicht gedaan en is op hetzelfde ogenblik als u vertrokken, maar omwille van andere problemen. Hierbij moet worden aangestipt dat uw neef niet verklaarde dat hij gedwongen rekrutering vreest. Wat er ook van zij, u verklaart geen idee te hebben waarom net u werd geviseerd door deze onbekende personen (CGVS, p.15). Dat uw beweerdde problemen zo ongewis zijn is al een eerste punt dat de geloofwaardigheid ervan aantast. Het is echter ook vooral uw reactie op de beweerdde feiten die weinig aannemelijk is.

Het is namelijk bijzonder vreemd dat u verklaart tijdens het laatste incident waarbij u werd geslagen, pas besepte dat u niet veilig was (CGVS, p.12). Dit was immers nadat u reeds tweemaal telefonische doodsb bedreigingen had ontvangen en u al eens een maand was ondergedoken (CGVS, p.9). Dat u een maand lang niet buiten bent gekomen en geen communicatie had met de buitenwereld was uw eigen vader trouwens geheel ontgaan (CGVS vader, p.18). U reageert echter verbaasd als u wordt gevraagd waarom u op dat punt niet besloot om hulp of bescherming te vragen aan de autoriteiten (CGVS, p.12). Dat u geloofde dat u dankzij uw voorzorgsmaatregelen geen gevaar zou lopen (CGVS, p.12) kan moeilijk gevolgd worden. Dat u alle communicatie zou afsnijden en een maand lang niet buiten kwam, maar niet geloofde dat de situatie ernstig genoeg was om de autoriteiten in te lichten totdat u werd aangevallen, past in geen enkel logisch geheel. Gevraagd om te duiden waarom u veronderstelde dat uw probleem na een maand verdwenen zou zijn antwoordt u: "Dat waren wanhopige dagen." (CGVS, p.12). Daarmee geeft u niet eens een begin van een antwoord, of enig inzicht in uw denkwijze. Dat de politie u niet ernstig zou nemen als u na de dreigtelefoons naar hen was gestapt, zoals u zegt (CGVS, p.12) is trouwens een loutere veronderstelling van uwentwege, die u met geen enkel element staft. U zou uiteindelijk op 27 november 2018 toch naar de politie gegaan zijn (CGVS, p.9).

Volgens u weigerde de politie uw klacht te registreren omdat u geen persoonsgegevens kon verschaffen over de dader (CGVS, p.9,11). Hierdoor kan u geen enkel officieel document neerleggen dat uw relaas zou ondersteunen. Daar waar het al moet worden betwijfeld dat de politie alles noteerde maar vervolgens weigerde om akte te nemen van uw klacht omdat u de dader niet kon identificeren en geen documenten over hen kon voorleggen (CGVS, p.11), is vooral uw reactie of eerder het gebrek eraan weinig aannemelijk. Hoewel u helemaal niet tevreden was met dit resultaat, hebt u verder geen enkele poging ondernomen om hulp of bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheid. U volstaat met de bewering dat de politie er niets om geeft om de gemeenschap daar te helpen (CGVS, p.13). Dat u gezien de ernst van de door u beweerdde feiten naliet om zelfs maar advies in te winnen over verdere stappen die u kon zetten om hulp of bescherming te krijgen (CGVS, p.12) kan niet overtuigen, zeker aangezien uw partner ondertussen ook al was bedreigd (CGVS, p.9). Dat u niet naar het parket zelf of naar de ombudsman bent gestapt, en ook geen juridisch advies hebt ingewonnen over uw situatie (CGVS, p.12) is merkwaardig, zeker omdat uit uw verklaringen blijkt dat u vervolgens nog wekenlang op dezelfde plaats bent blijven wonen (DVZ, Verklaring DVZ, p.5; CGVS, p.9). Los van de klacht probeerde u ook niet om bescherming te verkrijgen van de overheid (CGVS, p.11). Overigens is het ook zeer opmerkelijk dat u beweert van de politie niet alleen contactnummers te hebben gekregen, maar ook een brochure waarin stond uitgelegd welke maatregelen u kon nemen voor uw veiligheid (CGVS, p.11). Redelijkerwijs mag worden aangenomen dat u deze brochure zou hebben besproken met uw partner, maar zij verklaart niet te weten wat u hebt meegekregen van de politie (CGVS vrouw, p.10). Hoewel uw vrouw nog contact heeft met haar familie, bij wie u woonde sinds september 2018 (CGVS, p.9) hebt u deze documenten ook niet neergelegd. U hebt ze niet laten opsturen uit Colombia (CGVS, p.11) hoewel u doorheen uw procedure diverse malen bent geweest op het belang van dergelijke ondersteunende overtuigingsstukken. U komt dan ook niet verder dan blote beweringen als u het hebt over de bedreigingen, de aanval op uw fysieke integriteit en het daaropvolgende bezoek aan de politie. Ook uw bewering dat u tweemaal ontslag nam omwille van de bedreigingen die u kreeg (CGVS, p. 9) staft u met geen enkel stuk. Nadat u in elkaar werd geslagen door twee onbekenden hebt u ook geen medische behandeling gezocht, waardoor ook hiervan niet het minste bewijs kan worden voorgelegd (CGVS, p.11,12-13). Dat u trouwens verklaart niet naar de dokter te zijn geweest omdat u toen al ontslag had genomen (CGVS, p.12) raakt kant noch wal: u zei eerder immers dat u onverhoeds aangevallen werd toen u naar huis terugkeerde van op uw werk, en u hebt pas naar aanleiding van deze gebeurtenis ontslag genomen (CGVS, p.9).

Op dit punt hebt u overleg gepleegd met uw vader, die u toevertrouwde dat ook hij vreesde voor zijn leven (CGVS, p.9). Dat jullie beide op hetzelfde ogenblik in levensgevaar verkeerden is wel bijzonder toevallig. Toch stelde u zich tevreden met een korte samenvatting van wat uw vader was overkomen en hebt u hem zelf nooit vragen gesteld over zijn gelijklopende problemen (CGVS, p.10). Hieruit blijkt toch een markante desinteresse in de gevaren die u en uw familie op zeer korte periode plots boven het hoofd hingen. Dat al deze voorvallen aan elkaar gelinkt zouden zijn is immers een redelijke

veronderstelling aangezien noch u, noch uw vader ooit eerder problemen hadden gekend. Het is eigenlijk niet meer ernstig te noemen dat u daarover zegt dat u zelf ook geen details vertelde aan uw vader, omdat u hem niet bezorgd wilde maken (CGVS, p.10), op een ogenblik dat jullie allebei voor jullie leven zouden vrezen en overigens nog steeds zegt te vrezen voor uw overige moeder en broers en zussen die risico lopen in Colombia (CGVS, p.14).

Daarover moet tenslotte nog worden opgemerkt dat het goed gaat met uw schoonfamilie (CGVS vrouw, p.8) en met uw eigen familie (CGVS, p.8). Dat u was gaan schuilen bij uw schoonfamilie was nochtans iets waar uw belagers van op de hoogte waren (CGVS, p.9). Noch u, noch uw partner maken enige melding van bedreigingen of incidenten sinds jullie vertrek en u bevestigt dat er nadien niets meer is gebeurd (CGVS, p.13). Uw partner zegt hetzelfde (CGVS vrouw, p.12). Dat een criminele of gewapende groepering zoveel tijd en energie investeert om u gedwongen te rekruteren, om vervolgens alle belangstelling voor u te verliezen, valt moeilijk te rijmen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten tonen uw identiteit en nationaliteit en die van uw partner aan, dewelke niet in twijfel getrokken worden. De legerkaart die u hebt getoond ondersteunt slechts uw verklaring dat u dienstplicht hebt verricht in Colombia. Louter dat gegeven volstaat echter niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombie\\_situation\\_securitaire\\_20180607.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf), en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_veiligheidssituatie\\_colombia\\_20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf), blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U, N. C. G. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 08 mei 1998 in Cali, Colombia. Op 8-jarige leeftijd verhuisde u naar Jamondi en nadat u bent afgestudeerd als boekhouder verhuisde u naar Granada, departement Meta (Colombia). U hebt een relatie met A. U. G. (...), en jullie hebben een zoon die zich bij jullie in België bevindt. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner A. U. G. (...) (zie ook hieronder):*

*"(...)"*

#### *B. Motivering*

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald was u op het ogenblik van uw interview bij DVZ zwanger.*

*Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u bent bevallen voor uw persoonlijk onderhoud plaatsvond.*

*Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:*

*"(...)"*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.*

*Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de*

georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombie\\_situation\\_securitaire\\_20180607.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf), en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_veiligheidssituatie\\_colombia\\_20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf), blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

*er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verwijten de adjunct-commissaris-generaal tevens een beoordelingsfout.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting van de principes van de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen, stellen verzoekende partijen niet akkoord te kunnen gaan met *“de motivering en de strekking van de bestreden beslissing”*. Zij geven aan te volharden in de verklaringen die zij hebben afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en wensen te herhalen dat de leden van de groep die verzoeker bedreigden zichzelf niet hebben geïdentificeerd. Dat verzoeker weinig overleg kon plegen met zijn vader over hun respectievelijke problemen is volgens hen *“ook uit te leggen door het feit dat zij andere woonplaatsen hebben en dat hij zijn vader niet wou onrustig stellen”*. Verzoekende partijen wensen verder te verduidelijken dat verzoeker geen gedetailleerde brochure van de politie heeft gekregen maar eerder een visitekaart met contactnummers.

Voorts menen verzoekende partijen dat het *“niet ongeloofwaardig is dat zij de mogelijkheid tot bescherming van de politie verder onderzocht hebben in het Colombiaans context”*. Zij verwijzen in dit verband naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen. Het kan hen dan ook bezwaarlijk verweten worden dat zij geen verdere stappen ondernamen en geen interne rechtsmiddelen hebben aangesproken, aldus verzoekende partijen.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, klagen verzoekende partijen aan dat de informatie in de administratieve dossiers niet meer actueel is en geen afbreuk doet aan het bestaan van vijf gewapende conflicten in Colombia. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN is volgens verzoekende partijen *“niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7)”*. Hoewel blijkt dat er een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict blijkt volgens verzoekende partijen dat dit wel het geval is voor Meta, het departement waarvan zij afkomstig zijn.

Verzoekende partijen stellen dat het CGVS niet kan *“worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia”* omdat *“het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980”*. Zij verduidelijken dat ernstige schade niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit betreft maar ook *“andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de*

*Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.”.* Verder stellen verzoekende partijen dat de veiligheidssituatie regionaal onderzocht dient te worden en dat de *“motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn”* totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht is.

Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS volgens verzoekende partijen worden gevolgd *“wanneer hij stelt dat er een verschil in het typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict”*. Verzoekende partijen bevestigen dat *“de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio”*. Zij wijzen erop dat de notie van *“gewapend conflict in de artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast”* en verwijzen dienaangaande naar de zaak *Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij wijzen tevens op de Conclusie van de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, voorgesteld op 18 juli 2013, waarin hij pleitte voor *“een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht”* en meer uitleg gegeven had *“over de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, had de mening geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was”*.

Verzoekende partijen stellen dat UNHCR in zijn *“Note sur l'interprétation de la notion de ‘conflit armé interne’ visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne”* het standpunt heeft geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als *“gewapende conflict”* gedefinieerd is.

Zij voeren aan dat het departement Meta deel uitmaakt van *“de zuidelijke grensregio waar de FARC-EP een sterke invloed had”*. Verwijzend naar de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, merken verzoekende partijen op dat de situatie in deze regio opnieuw verslechterd is na de demobilisatie van de guerrillagroep. Nieuwe en oude gewapende groepen strijden er om territorium, onderwerpen de bevolking en zetten hen aan tot illegale en corrupte praktijken. Er moet dus volgens verzoekende partijen worden besloten *“dat het geweld in Meta een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, het de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen”*.

## 2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 1 december 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

*In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet te lopen, nu (i) hij niet weet door wie noch waarom hij zou zijn gevisieerd, (ii) het bijzonder vreemd is dat hij pas tijdens het laatste incident waarbij hij geslagen werd beseftte dat hij niet veilig was, (iii) moet worden betwijfeld dat de politie weigerde om akte te nemen van zijn klacht omdat hij geen identiteitsgegevens of documenten over de daders kon voorleggen en hij verder geen enkele poging ondernomen heeft om hulp of bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheid, (iv) hij niet verder komt dan blote beweringen als hij het heeft over de bedreigingen, de aanval op zijn fysieke integriteit en het daaropvolgende bezoek aan de politie, (v) hij zich tevreden stelde met een korte samenvatting van wat zijn vader overkomen was en hij zijn vader hierover nooit vragen heeft gesteld, waaruit een markante desinteresse blijkt in de gevaren die hem en zijn familie op zeer korte periode plots boven het hoofd hingen, en (vi) het moeilijk te rijmen valt dat een criminele of gewapende groepering zoveel tijd en energie investeert om hem gedwongen te rekruteren om vervolgens alle belangstelling voor hem te verliezen, omdat (B) de documenten die hij heeft neergelegd deze beoordeling niet kunnen ombuigen, en omdat (C) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeksters asielmotieven volledig gebaseerd zijn op deze van verzoeker en dat hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden, zodat ook aan haar identiek dezelfde status wordt toegekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

### 2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Blijkens hun verklaringen zijn verzoekende partijen hun land van herkomst ontvlucht uit vrees om door onbekenden te worden gedood. Verzoeker zou in september 2018 op weg van zijn werk naar huis benaderd zijn door een man die een jobaanbieding voor hem had. Het betrof goed betaald werk dat verzoeker volgens de man niet moeilijk zou vinden aangezien hij wist hoe met wapens om te gaan. Verzoeker zou geschrokken zijn omdat de man wist dat hij kennis had van wapens en het aanbod afgeslagen hebben. Eind september 2018 zou verzoeker opgebeld zijn door iemand die er bij hem op aandrong de jobaanbieding te aanvaarden omdat er anders gevolgen zouden zijn voor hem en zijn partner, verzoekster *in casu*. Verzoeker zou dit meegedeeld hebben aan verzoekster en zijn schoonfamilie, die hem aangeraden zouden hebben om niet meer te gaan werken, van nummer te veranderen en zijn profielen op sociale media te verwijderen. Verzoeker zou toen ook zijn gaan inwonen bij zijn schoonfamilie en ongeveer een maand lang binnen gebleven zijn. Begin november 2018 zou hij via een bevriende architect een job als bewaker bij een architectenbureau hebben gekregen. Enige tijd nadat hij zijn nieuwe job was gestart, zou verzoeker een telefoontje gekregen hebben waarin hem gemeld werd dat het geen zin had om te verhuizen, van nummer te veranderen of sociale media te

mijden omdat men hem toch zou terugvinden. Hij zou erg geschrokken zijn en hebben ingehaakt. Op 26 november 2018 zou verzoeker op straat staande zijn gehouden door twee mannen op een motorfiets. Deze mannen zouden hem in elkaar hebben geslagen en gezegd hebben dat het geen spel was en dat hij de jobaanbieding maar beter kon aanvaarden omdat zij anders zijn partner zouden vermoorden. Verzoeker zou de volgende dag klacht hebben willen indienen bij de politie, maar deze zou geweigerd hebben een officiële klacht te registreren omdat hij geen namen of documenten kon geven. Zowel verzoeker als verzoekster zouden daarop ontslag hebben genomen en na overleg met verzoekers vader, die eveneens persoonlijke problemen zou hebben gehad, besloten hebben samen Colombia te verlaten en naar België te reizen.

De Raad is in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt. De adjunct-commissaris-generaal motiveert dit in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt: *"U baseert uw vrees op de bedreigingen die u zou hebben ontvangen in september en november 2018. U hebt geen enkel idee wie u zou hebben bedreigd (CGVS, p.9,16; CGVS vrouw, p.13). Het mag al de nodige verwondering wekken dat u voortdurend verwijst naar een angst voor gedwongen rekrutering (CGVS, p.9,11,13,15,16,17; CGVS vrouw, p.9,13) terwijl u geen idee heeft van wie u precies zou willen rekruteren. U hebt bovendien geen enkel idee waarom men zo hardnekkig achter u aan zat aangezien u zelf toegeeft dat legerdienst voor mannen verplicht is in Colombia (CGVS, p.10-11) waardoor moet worden besloten dat jonge mannen met uw profiel veelvuldig voorkomen daar. U verwijst meermaals naar de algemene situatie als u zegt dat gedwongen rekrutering veelvuldig voorkomt in Colombia (CGVS, p.9,11) maar later in het gehoor wordt duidelijk dat u zich daarvoor hoofdzakelijk baseert op geruchten, en blijkt u niet in staat om andere mannen te noemen die gelijkaardige problemen kenden, behalve uw neef L. U. M. (...). L. (...) heeft terzelfder tijd als u zijn dienstplicht gedaan en is op hetzelfde ogenblik als u vertrokken, maar omwille van andere problemen. Hierbij moet worden aangestipt dat uw neef niet verklaarde dat hij gedwongen rekrutering vreest. Wat er ook van zij, u verklaart geen idee te hebben waarom net u werd gevisieerd door deze onbekende personen (CGVS, p.15). Dat uw beweerde problemen zo ongewis zijn is al een eerste punt dat de geloofwaardigheid ervan aantast. Het is echter ook vooral uw reactie op de beweerde feiten die weinig aannemelijk is.*

*Het is namelijk bijzonder vreemd dat u verklaart tijdens het laatste incident waarbij u werd geslagen, pas besepte dat u niet veilig was (CGVS, p.12). Dit was immers nadat u reeds tweemaal telefonische doodsb bedreigingen had ontvangen en u al eens een maand was ondergedoken (CGVS, p.9). Dat u een maand lang niet buiten bent gekomen en geen communicatie had met de buitenwereld was uw eigen vader trouwens geheel ontgaan (CGVS vader, p.18). U reageert echter verbaasd als u wordt gevraagd waarom u op dat punt niet besloot om hulp of bescherming te vragen aan de autoriteiten (CGVS, p.12). Dat u geloofde dat u dankzij uw voorzorgsmaatregelen geen gevaar zou lopen (CGVS, p.12) kan moeilijk gevolgd worden. Dat u alle communicatie zou afsnijden en een maand lang niet buiten kwam, maar niet geloofde dat de situatie ernstig genoeg was om de autoriteiten in te lichten totdat u werd aangevallen, past in geen enkel logisch geheel. Gevraagd om te duiden waarom u veronderstelde dat uw probleem na een maand verdwenen zou zijn antwoordt u: "Dat waren wanhopige dagen." (CGVS, p.12). Daarmee geeft u niet eens een begin van een antwoord, of enig inzicht in uw denkwijze. Dat de politie u niet ernstig zou nemen als u na de dreigtelefoons naar hen was gestapt, zoals u zegt (CGVS, p.12) is trouwens een loutere veronderstelling van uwentwege, die u met geen enkel element staakt. U zou uiteindelijk op 27 november 2018 toch naar de politie gegaan zijn (CGVS, p.9).*

*Volgens u weigerde de politie uw klacht te registreren omdat u geen persoonsgegevens kon verschaffen over de dader (CGVS, p.9,11). Hierdoor kan u geen enkel officieel document neerleggen dat uw relaas zou ondersteunen. Daar waar het al moet worden betwijfeld dat de politie alles noteerde maar vervolgens weigerde om akte te nemen van uw klacht omdat u de dader niet kon identificeren en geen documenten over hen kon voorleggen (CGVS, p.11), is vooral uw reactie of eerder het gebrek eraan weinig aannemelijk. Hoewel u helemaal niet tevreden was met dit resultaat, hebt u verder geen enkele poging ondernomen om hulp of bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheid. U volstaat met de bewering dat de politie er niets om geeft om de gemeenschap daar te helpen (CGVS, p.13). Dat u gezien de ernst van de door u beweerde feiten naliet om zelfs maar advies in te winnen over verdere stappen die u kon zetten om hulp of bescherming te krijgen (CGVS, p.12) kan niet overtuigen, zeker aangezien uw partner ondertussen ook al was bedreigd (CGVS, p.9). Dat u niet naar het parket zelf of naar de ombudsman bent gestapt, en ook geen juridisch advies hebt ingewonnen over uw situatie (CGVS, p.12) is merkwaardig, zeker omdat uit uw verklaringen blijkt dat u vervolgens nog wekenlang op dezelfde plaats bent blijven wonen (DVZ, Verklaring DVZ, p.5; CGVS, p.9). Los van de klacht probeerde u ook niet om bescherming te verkrijgen van de overheid (CGVS, p.11). Overigens is het ook zeer opmerkelijk dat u beweert van de politie niet alleen contactnummers te hebben gekregen, maar ook een brochure waarin stond uitgelegd welke maatregelen u kon nemen voor uw veiligheid (CGVS, p.11).*

*Redelijkerwijs mag worden aangenomen dat u deze brochure zou hebben besproken met uw partner, maar zij verklaart niet te weten wat u hebt meegekregen van de politie (CGVS vrouw, p.10). Hoewel uw vrouw nog contact heeft met haar familie, bij wie u woonde sinds september 2018 (CGVS, p.9) hebt u deze documenten ook niet neergelegd. U hebt ze niet laten opsturen uit Colombia (CGVS, p.11) hoewel u doorheen uw procedure diverse malen bent geweest op het belang van dergelijke ondersteunende overtuigingsstukken. U komt dan ook niet verder dan blote beweringen als u het hebt over de bedreigingen, de aanval op uw fysieke integriteit en het daaropvolgende bezoek aan de politie. Ook uw bewering dat u tweemaal ontslag nam omwille van de bedreigingen die u kreeg (CGVS, p. 9) staat u met geen enkel stuk. Nadat u in elkaar werd geslagen door twee onbekenden hebt u ook geen medische behandeling gezocht, waardoor ook hiervan niet het minste bewijs kan worden voorgelegd (CGVS, p.11,12-13). Dat u trouwens verklaart niet naar de dokter te zijn geweest omdat u toen al ontslag had genomen (CGVS, p.12) raakt kant noch wal: u zei eerder immers dat u onverhoeds aangevallen werd toen u naar huis terugkeerde van op uw werk, en u hebt pas naar aanleiding van deze gebeurtenis ontslag genomen (CGVS, p.9).*

*Op dit punt hebt u overleg gepleegd met uw vader, die u toevertrouwde dat ook hij vreesde voor zijn leven (CGVS, p.9). Dat jullie beide op hetzelfde ogenblik in levensgevaar verkeerden is wel bijzonder toevallig. Toch stelde u zich tevreden met een korte samenvatting van wat uw vader was overkomen en hebt u hem zelf nooit vragen gesteld over zijn gelijklopende problemen (CGVS, p.10). Hieruit blijkt toch een markante desinteresse in de gevaren die u en uw familie op zeer korte periode plots boven het hoofd hingen. Dat al deze voorvallen aan elkaar gelinkt zouden zijn is immers een redelijke veronderstelling aangezien noch u, noch uw vader ooit eerder problemen hadden gekend. Het is eigenlijk niet meer ernstig te noemen dat u daarover zegt dat u zelf ook geen details vertelde aan uw vader, omdat u hem niet bezorgd wilde maken (CGVS, p.10), op een ogenblik dat jullie allebei voor jullie leven zouden vrezen en overigens nog steeds zegt te vrezen voor uw overige moeder en broers en zussen die risico lopen in Colombia (CGVS, p.14).*

*Daarover moet tenslotte nog worden opgemerkt dat het goed gaat met uw schoonfamilie (CGVS vrouw, p.8) en met uw eigen familie (CGVS, p.8). Dat u was gaan schuilen bij uw schoonfamilie was nochtans iets waar uw belagers van op de hoogte waren (CGVS, p.9). Noch u, noch uw partner maken enige melding van bedreigingen of incidenten sinds jullie vertrek en u bevestigt dat er nadien niets meer is gebeurd (CGVS, p.13). Uw partner zegt hetzelfde (CGVS vrouw, p.12). Dat een criminele of gewapende groepering zoveel tijd en energie investeert om u gedwongen te rekruteren, om vervolgens alle belangstelling voor u te verliezen, valt moeilijk te rijmen.*

*(...)*

*De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten tonen uw identiteit en nationaliteit en die van uw partner aan, dewelke niet in twijfel getrokken worden. De legerkaart die u hebt getoond ondersteunt slechts uw verklaring dat u dienstplicht hebt verricht in Colombia. Louter dat gegeven volstaat echter niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken."*

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris-generaal, waarmee zij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris-generaal niet ontkrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Door te herhalen dat de leden van de groep die verzoeker bedreigden zichzelf niet geïdentificeerd hebben, weerleggen verzoekende partijen niet dat zij behalve de identiteit van hun belagers ook de reden niet kennen waarom uitgerekend verzoeker zou zijn geviseerd, noch dat zij geen enkele poging hebben ondernomen om van de Colombiaanse autoriteiten te verkrijgen dat zij de zaak zouden onderzoeken en hen in dezen de nodige bescherming zouden bieden.

Waar zij wensen te verduidelijken dat verzoeker geen gedetailleerde brochure heeft gekregen van de politie maar eerder een visitekaart met contactnummers, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij dit document niet neerleggen en bovendien niet aantonen het nodige te hebben gedaan om van de autoriteiten daadwerkelijk hulp of bescherming te krijgen tegen hun belagers.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de Colombiaanse context en meer bepaald voormelde richtlijnen van UNHCR van 2015 kan in dezen geen verschoning bieden.

Het kan verder niet overtuigen dat verzoeker weinig overleg kon plegen met zijn vader over hun respectievelijke problemen *“door het feit dat zij andere woonplaatsen hebben en dat hij zijn vader niet wou onrustig stellen”*. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij met zijn vader samengezeten heeft kort voor zijn vertrek, dat zij naar aanleiding van hun respectievelijke problemen besloten hebben om Colombia te verlaten en dat zij ook effectief samen vertrokken en naar België gereisd zijn (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 13). De loutere bewering dat er geen gelegenheid zou zijn geweest om elkaar terdege in te lichten over hun respectievelijke problemen of dat de bezorgdheid om bij de ander onrust op te wekken hen daarvan zou hebben weerhouden, houdt bijgevolg geen steek.

De Raad wijst er bijkomend – en ten overvloede – nog op dat verzoekende partijen doorheen de administratieve procedure geen coherente verklaringen hebben afgelegd over de gebeurtenissen die aan de kern van hun relaas raken. Zo werd verzoeker volgens de verklaringen die hij heeft afgelegd op het CGVS tweemaal telefonisch bedreigd, een eerste maal eind september 2018, waarop hij zou besloten hebben zijn sociale media-accounts te verwijderen, van telefoonnummer te veranderen, ontslag te nemen en bij zijn schoonouders te gaan wonen, en een tweede maal in november 2018, zo'n twee weken nadat hij een nieuwe job als bewaker was gestart. Verzoeker verklaarde dat zijn belagers hem toen lieten weten dat het geen zin had om van nummer, werk en verblijfplaats te veranderen omdat ze hem sowieso zouden vinden. Hij verklaarde tevens dat hij naar aanleiding van dit telefoontje erg geschrokken was en zich in de gaten gehouden voelde (adm. doss. verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) maakte verzoeker echter geen melding van het tweede dreigtelefoontje. Volgens de versie van de feiten die hij daar gegeven heeft, was de eerstvolgende keer dat hij opnieuw door zijn belagers werd gecontacteerd na het telefoontje waarbij hij en zijn partner een eerste keer werden bedreigd het incident waarbij hij door twee mannen op straat werd geslagen. Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat deze mannen hem zeiden dat het geen zin had om zich te verbergen, dat ze hem toch gevonden hadden (adm. doss. verzoeker, stuk 18, vragenlijst, vraag 3.5). Indien hij daadwerkelijk reeds vóór dit laatste incident door zijn belagers zou zijn opgebeld met de boodschap dat ze weet hadden van zijn pogingen om zich aan hun eisen te onttrekken en zij dus minstens zijn nieuwe telefoonnummer hadden kunnen achterhalen, en hij zich hierdoor bovendien angstig en in de gaten gehouden voelde, zoals hij op het CGVS verklaarde, kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit bij de DVZ onvermeld liet. Verzoeker werd immers gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst. Overigens heeft ook verzoekster het tweede dreigtelefoontje niet vermeld tijdens haar gehoor bij de DVZ (adm. doss. verzoekster, stuk 17, vragenlijst, vraag 3.5). Deze incoherenties plaatsen de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partijen verder op de helling.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de*

*Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.*

*Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.*

*In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.*

*Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."*

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Zij wijzen er terecht op dat hun regio van herkomst, met name het departement Meta, deel uitmaakt van de zuidelijke grensregio, welke in voormelde COI Focus van 13 november 2019 genoemd wordt als één van de gebieden waar zich een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's ('*new illegal armed groups*') en de Colombiaanse autoriteiten afspeelt. Uit de meer recente COI Focus van 27 juli 2020 blijkt evenwel dat noch de zuidelijke grensregio, noch het departement Meta thans worden aangemerkt als gebieden waar het gewapend conflict zich concentreert. Verzoekende partijen brengen zelf geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Bovendien brengt het bestaan van een gewapend conflict niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. Het aantal burgerslachtoffers blijft, ook wanneer rekening wordt gehouden met de regionale verspreiding van het geweld, hoe dan ook beperkt. Verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij opmerken dat het aantal doden en gewonden slechts één indicator is van het niveau van het geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij laten echter na *in concreto* toe te lichten op basis van welke criteria de situatie in hun regio van herkomst dan wel geacht moet worden het niveau te bereiken dat vereist is voor toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dit nog daargelaten dat zij niet aantonen dat zich in hun regio van herkomst actueel een gewapend conflict afspeelt in de zin van dit artikel. Het theoretische betoog over de interpretatie van de notie 'gewapend conflict' in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is niet dienstig, in de mate dat verzoekende partijen in gebreke blijven aan te tonen dat de mate van het gebeurlijke willekeurig geweld in hun regio van herkomst actueel dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar die regio een reëel risico op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon lopen.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoekende partijen actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen uitvoerig door het CGVS werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet hersteld kan worden, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN